

U z n e s e n i e

Krajský súd v Žiline v právnej veci **navrhovateľa: Mgr. Zuzana Vidová., bytom Topoľová 29, Zvolen**, proti **odporcovi: Krajský úrad životného prostredia, so sídlom v Žiline, Nám. Ľudovíta Štúra 3** v konaní **proti nečinnosti orgánu verejnej správy vo veci konania o pripomienkach podaných navrhovateľom ev. č. 2010/002018, číslo spisu 2010/00351-66 k dokumentu Zámer na vyhlásenie zón Tatranského národného parku**, takto

r o z h o d o l :

Krajský úrad životného prostredia v Žiline **je povinný** konať vo veci podania označeného navrhovateľom ako „Pripomienky k Zámeru na vyhlásenie zón Tatranského národného parku“ zo dňa 3.3.2010, ev. č. 2010/002018, číslo spisu 2010/00351-66 v lehote 30 dní od právoplatnosti uznesenia.

Navrhovateľovi náhradu trov konania **nepriznáva.**

O d ô v o d n e n i e :

Návrhom zo dňa 3.5. 2010sa navrhovateľ domáhal, aby súd uložil odporcovi povinnosť prerokovať pripomienky navrhovateľa zo dňa 3.3.2010 k Zámeru na vyhlásenie zón Tatranského národného parku (ďalej Zámer) v lehote 15 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia.

V podanom návrhu navrhovateľ uviedol, že odporca zverejnil podľa § 50 ods. 1 zák. č. 543/2002 Z.z. o ochrane prírody a krajiny Zámer na vyhlásenie zón Tatranského národného parku verejnou vyhláškou sp. zn. 2010/00351-4/DUR vlastníkom a užívateľom pozemku dotknutých zamýšľanou ochranou. Oznámením zo dňa 10.2.2010 sp. zn. 2010/00351-3/DUR, Nm oznámil Zámer na vyhlásenie zón Tatranského národného parku dotknutým obciam, ktoré boli povinné o Zámere informovať verejnosť na svojich úradných tabuliach, aby bolo možné nahliadnuť doň po dobu minimálne 15 dní. Navrhovateľ podal k Zámeru písomné

pripomienky, ktoré odoslal doporučenou poštou dňa 3.3.2010. Právne svoj návrh odôvodnil tým, že § 50 ods. 4 zákona o ochrane prírody a krajiny neuvádza medzi oprávnenými subjektmi na podanie pripomienok k zverejnenému Zámeru verejnosť, avšak tým, že podľa § 50 ods. 1 zákona o ochrane prírody a krajiny je obec povinná informovať o Zámere verejnosť vo svojom územnom obvode a umožniť nahliadnuť do Zámeru na obvyklom mieste, najmä na úradnej tabuli najmenej po dobu 15 dní, je tu určite daná širšia možnosť participácie verejnosti na posudzovaní Zámeru a v súlade s tým aj ust. § 50 ods. 4 zákona o ochrane prírody a krajiny, ktorý ukladá orgánu ochrany prírody (v tomto prípade odporcovi) najneskôr do 30 dní pripomienky prerokovať s tým, kto ich podal, treba vykladať tak, že nezakladá právo na prerokovanie pripomienok len tomu subjektu, ktorého pripomienky predpokladá § 50 ods. 3 zákona o ochrane prírody a krajiny, ale ukladá orgánu ochrany prírody pripomienky prerokovať s tým, kto ich podal – teda aj pripomienky navrhovateľa. Podanie sťažnosti podľa zák. č. 9/2010 Z.z. o sťažnostiach pokladá za neprimeraný prostriedok nápravy, a to z toho dôvodu, že na samotné vybavenie sťažnosti má orgán oprávnený na vybavenie sťažnosti trojnásobne dlhšiu dobu, ako mal odporca na prerokovanie pripomienok navrhovateľa.

Odporca sa k veci vyjadril písomne. Uviedol, že v súlade s § 50 ods. 1 zákona o ochrane prírody a krajiny zabezpečil oznámenie Zámeru dotknutým vlastníkom (správcom, nájomcom) formou verejnej vyhlášky č. 2010/00351-4/DUR z 10.2.2010 vyvesenej na úradných tabuliach obcí dotknutých predmetným Zámerom dňa 11.2.2010, kde bola lehota na vyvesenie minimálne do 26.2.2010. Ďalej dotknutým obciam v Žilinskom kraji Pavlová Ves, Bobrovec, Jakubovany, Jalovec, Jamník, Kanská, Kvačany, Liptovské Matiašovce, Liptovský Trnovec, Pribylina, Smrečany, Mesto Liptovský Mikuláš, Východná, Žiar, Tvrdošín, Vitanová, Zuberec, Habovka oznámil tento Zámer tým, že im ho doručil (list č. 2010/00351-3/DUR, Nm z februára 2010), ktoré boli povinné o tomto Zámere informovať verejnosť na svojich úradných tabuliach a umožniť nahliadnutie doň po dobu minimálne 15 dní podľa § 50 ods. 2 zákona o ochrane prírody a krajiny. Tiež dotknutým orgánom štátnej správy listom č. 2010/00351-3/DUR, Nm zo dňa 10.2.2010 uvedený Zámer oznámil a tento Zámer vyvesil na internetovej stránke odporcu a taktiež na úradnej tabuli odporcu v Žiline. Mal za to, že pripomienky tak, ako ich má na mysli § 50 zákona o ochrane prírody a krajiny nie je možné podávať zo strany verejnosti. Pojem verejnosť je uvedený v § 50 ods. 2 zákona o ochrane prírody a krajiny, kde je ustanovené, že obec je povinná do 15 dní od doručenia oznámenia Zámeru informovať o ňom verejnosť vo svojom územnom obvode a umožniť nahliadnuť doň na obvyklom mieste, najmä po dobu 15 dní. V zákone nie je upravené právo verejnosti podávať pripomienky k Zámeru, ktorý je svojou povahou len podkladom pre vypracovanie návrhu vyhlasovacieho predpisu. To, že zákon vo svojom § 50 ods. 4 ukladá povinnosť prerokovať pripomienky s tým, kto ich podal, je treba chápať v kontexte celého procesu vyhlasovania Zámeru podľa § 50. Napriek tomu, hoci nemal povinnosť prerokovať pripomienky verejnosti, prerokoval tieto pripomienky (približne 850 fyzických alebo právnických osôb), a to oznámením vyhodnotenia ich pripomienok na svojej úradnej tabuli a Krajského úradu životného prostredia v Prešove, zverejnením vyhodnotenia na internetovej stránke oboch krajských úradov životného prostredia a na úradnej tabuli dotknutých obcí (č.2010/00351-923/DUR zo dňa 23.4.2010). Deň oznámenia a vyhodnotenia pripomienok verejnosti bol deň 26.4.2010, čo je dátum v 30 dňovej lehote od posledného dňa na podávanie pripomienok vlastníkov (správcov, nájomcov).

Z pripojeného správneho spisu bolo zistené, že odporca v procese Zámeru na vyhlásenie zón Tatranského národného parku oznámil vlastníkom (správcom, nájomcom) formou verejnej vyhlášky č. 2010/00351-4/DUR z 10.2.2010, ktorá bola vyvesená na úradných tabuliach obcí dotknutých predmetným Zámerom oznámenie Zámeru na vyhlásenie

zón Tatranského národného parku. Toto oznámenie Zámeru bolo písomnou formou oznámené i dotknutým obciam v Žilinskom kraji, a to doporučenými listovými zásielkami; jedná sa o obce tak, ako sú uvedené v ods. 2 odôvodnenia. Oznámenie Zámeru na vyhlásenie zón Tatranského národného parku bolo oznámené i dotknutým orgánom štátnej správy formou písomnou - listom č. 2010/00351-3/DUR, Nm zo dňa 10.2.2010. Zároveň bol Zámer zverejnený na internetovej stránke Krajského úradu životného prostredia v Žiline a na úradnej tabuli Krajského úradu životného prostredia v Žiline.

Dňa 3.3.2010 navrhovateľ podal na poštovú prepravu podanie nazvané ako „Pripomienky k Zámeru na vyhlásenie zón Tatranského národného parku“. Navrhovateľ v pripomienkovom konaní vystupuje ako verejnosť, bez vzťahu k pozemkom dotknutých zamýšľanou ochranou z titulu vlastníka, správcu či nájomcu pozemku.

Podľa § 250t ods. 1 O.s.p. získa fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný, môže sa domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť. Návrh nie je prípustný, ak navrhovateľ nevyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis.

Podľa ods. 4 cit. zákonného ustanovenia súd o návrhu rozhodne bez pojednávania uznesením. Ak súd návrhu vyhovie, vo výroku uvedie označenie orgánu, ktorému sa povinnosť ukladá, predmet a číslo správneho konania a primeranú lehotu, nie však dlhšiu ako tri mesiace, v ktorej je orgán verejnej správy povinný rozhodnúť. Súd môže na návrh orgánu verejnej správy túto lehotu predĺžiť. Nedôvodný alebo neprípustný návrh súd zamietne.

Podľa § 30 ods. 5 zák. č. 543/2002 Z.z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon) vyhlásenie jednotlivých zón a podzón chránených území vrátane stupňov ochrany, podrobnosti o ich územnej ochrane a vymedzení hraníc ustanoví všeobecne záväzným právnym predpisom orgán oprávnený podľa tohto zákona na vyhlásenie (ustanovenie) chráneného územia.

Podľa § 50 ods. 1 cit. zákona zámer vyhlásiť chránený krajinný prvok, chránený areál, prírodnú rezerváciu, prírodnú pamiatku, chránené vtáčie územia, zóny chráneného územia alebo chránený strom je orgán ochrany prírody príslušný na ich vyhlásenie povinný písomne oznámiť vlastníčkovi (správcovi, nájomcovi) pozemku dotknutého zamýšľanou ochranou, ktorého možno zistiť z evidencie v katastri nehnuteľností, dotknutej obci a dotknutým orgánom štátnej správy. Ak ide o chránené vtáčie územie a zóny chráneného územia, je týmto orgánom krajský úrad životného prostredia. Oznámenie zámeru obsahuje najmä základnú charakteristiku zámeru na vyhlásenie ochrany, miesto jeho realizácie. Ak je dotknutý väčší počet vlastníkov pozemkov alebo ak ich pobyt nie je známy, možno oznámenie zámeru doručiť verejnou vyhláškou.

Podľa ods. 2 cit. zákonného ustanovenia obec je povinná do 15 dní od doručenia oznámenia zámeru informovať o ňom verejnosť vo svojom územnom obvode a umožniť nahliadnuť doň na obvyklom mieste, najmä na úradnej tabuli, najmenej po dobu 15 dní.

Podľa ods. 3 cit. zákonného ustanovenia vlastníč (správca, nájomca) dotknutého pozemku, obec a dotknutý orgán štátnej správy má právo najneskôr do 30 dní od doručenia oznámenia zámeru alebo jeho verejného oznámenia podať k nemu písomné pripomienky orgánu ochrany prírody.

Podľa ods. 4 cit. zákonného ustanovenia orgán ochrany prírody je povinný najneskôr do 30 dní pripomienky prerokovať s tým, kto ich podal.

Podľa § 67 písm. q) cit. zákona krajský úrad životného prostredia vydáva všeobecne záväznú vyhlášku vo veciach ochrany prírody a krajiny.

Podľa § 81 ods. 1 cit. zákona na konanie podľa tohto zákona sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 84 ods. 1 cit. zákona orgán ochrany prírody doručuje písomnosti spravidla poštou. Orgán ochrany prírody však môže podľa okolností doručiť písomnosti aj prostredníctvom svojho zamestnanca.

Podľa § 24 ods. 1 zák. č. 71/1967 Zb. v znení neskorších predpisov (Správny poriadok) dôležité písomnosti, najmä rozhodnutia, sa doručujú do vlastných rúk adresátovi alebo osobe, ktorá sa preukáže jeho splnomocnením na preberanie zásielok.

Podľa § 26 ods. 1 Správneho poriadku doručenie verejnou vyhláškou použije správny orgán v prípade, keď účastníci konania alebo ich pobyt nie sú mu známi, alebo pokiaľ to ustanovuje osobitný zákon.

Zo zisteného skutkového stavu veci bolo preukázané, že odporca ako orgán ochrany prírody príslušný podľa § 50 ods. 1 zákona začal konanie o vyhlásení ochrany osobitne chránených častí prírody a krajiny v zmysle § 50 zákona. V tomto zákonom ustanovení stanovené podmienky konania, čo sa týka jeho začatia, boli zo strany odporcu splnené. Krajský úrad životného prostredia zámer vyhlásiť zóny chráneného územia doručil obciam dotknutým zamýšľanou ochranou, vlastníkom (správcom, nájomcom) pozemkov dotknutých zamýšľanou ochranou ako i dotknutým orgánom štátnej správy. Na konania podľa tohto zákona sa v zmysle § 81 ods. 1 zákona vzťahuje zákon o správnom konaní (Správny poriadok), ak nie je v tomto zákone ustanovené inak. Výnimky z pôsobnosti Správneho poriadku sú v zákone stanovené v § 81 ods. 2, avšak konanie o vyhlásení ochrany osobitne chránených častí prírody a krajiny podľa § 50 zákona nie je vyňaté z pôsobnosti Správneho poriadku. Je teda potrebné na toto konanie aplikovať Správny poriadok s výnimkami ustanovenými priamo v zákone. Touto výnimkou je doručovanie zámeru na vyhlásenie ochrany formou verejnej vyhlášky vlastníkom, správcom a nájomcom pozemkov dotknutých zamýšľanou ochranou v prípade, ak je dotknutý väčší počet vlastníkov alebo ich pobyt nie je známy (§ 50 ods. 1 posledná veta zákona). V ostatných prípadoch je potrebné na doručenie zámeru na vyhlásenie ochrany aplikovať ustanovenia zákona o doručovaní, t.j. § 84 zákona a zámer doručovať poštou. Tak sa i stalo a zo strany odporcu bol zámer na vyhlásenie ochrany jednotlivým obciam i dotknutým štátnym orgánom doručený poštou.

V rámci konania o vyhlásení ochrany osobitne chránených častí prírody a krajiny jeho súčasťou je i tzv. pripomienkové konanie konkrétneho okruhu osôb. Bez ohľadu na to, či fyzická či právnická osoba, ktorá svoje podanie nazve ako pripomienky v zmysle § 50 zákona má skutočne i hmotné právo na to, aby orgán ochrany prírody v merite vecí preskúmal túto pripomienku t.j. zaoberal sa ňou vo veci samej, nie je možné ponechať akékoľvek takéto podanie nepovšimnuté a nerozhodnúť o ňom. Ak by správny orgán mal za to, že podanie nazvané ako pripomienka podala osoba, ktorá nie je účastníkom pripomienkového konania, pretože nepatrí do vymedzeného okruhu osôb stanoveného v § 50 ods. 3 zákona, t.j. v skutočnosti nejde o pripomienku, má povinnosť o tomto podaní rozhodnúť. **Ak by teda orgán ochrany prírody mal za to, že osoba, ktorá podala návrh, v danom prípade podanie nazvané ako pripomienka, nie je účastníkom pripomienkového konania, t.j. nedisponuje tzv. aktívnou vecnou legitimáciou na podanie tohto návrhu, je povinnosťou**

správneho orgánu vysporiadať sa aj s takýmto podaním. Ak orgán ochrany prírody bude mať za to, že osoba, ktorá podala podanie nazvané ako pripomienka je aktívne vecne legitimovaná na podanie tejto pripomienky, je povinný v lehote stanovenej v § 50 ods. 4 zákona túto pripomienku v merite prerokovať s tým, kto ju podal. V oboch vyššie zmienených prípadoch výsledkom tejto činnosti správneho orgánu bude vydanie individuálneho správneho aktu v zmysle § 46 Správneho poriadku. Hoci zákon v ust. § 50 ods. 4 zákona uvádza, že pripomienky je potrebné „ prerokovať“, podľa názoru súdu ak má byť pripomienkové konanie efektívnym nástrojom účasti konkrétnych osôb na príprave vykonávacích predpisov alebo iných všeobecne použiteľných právne záväzných pravidiel, ktoré môžu mať významný vplyv na životné prostredie, jeho výsledkom musí byť vydanie rozhodnutia v zmysle individuálneho správneho aktu. Hoci ide len o pripomienkovanie zámeru vyhlásenia zón chráneného územia, práve v tejto fáze môže byť zámer ešte pozmenený a upravovaný, pričom významným zdrojom týchto zmien môžu byť práve podané pripomienky. Po ukončení tejto fázy konania dôjde k vypracovaniu návrhu vyhlásenia predpisu a následne k jeho schváleniu formou všeobecne záväzného právneho predpisu – pri týchto fázach už osoby oprávnené podávať pripomienky nebudú mať možnosť zasiahnuť do konania. Preto je potrebné, aby o pripomienkach bolo rozhodnuté v rámci pripomienkového konania tak, aby sa správny orgán v celom rozsahu s námietkami vysporiadal, čo je nepochybne možné len formou vydania rozhodnutia.

Následne na to musí byť toto rozhodnutie ako výsledok rozhodovacej činnosti správneho orgánu, v danom prípade tzv. pripomienkového konania v rámci vyhlasovania ochrany osobitne chránených častí prírody a krajiny, doručené spôsobom, ako to ukladá § 84 zákona v spojení s § 24 a § 26 Správneho poriadku. Keďže sa jedná o písomnosť, táto sa doručuje spravidla poštou alebo prostredníctvom zamestnanca správneho orgánu (§ 84 zákona). Podľa § 24 ods. 1 Správneho poriadku vyžaduje sa vyššia forma doručovania, a to doručenie do vlastných rúk, keďže sa jedná o rozhodnutie. Ust. § 26 Správneho poriadku výslovne ukladá podmienky, kedy je možné rozhodnutie doručovať verejnou vyhláškou. Je to možné v prípade, keď účastníci konania alebo ich pobyt nie sú známi alebo pokiaľ to ustanovuje osobitný zákon. V danom prípade účastník konania, ktorý podal podanie nazvané ako pripomienka je správne orgánu známy a nič nebráni správne orgánu doručiť rozhodnutia na jeho poštovú adresu. Ani osobitný zákon neumožňuje doručiť rozhodnutia verejnou vyhláškou. Týmto osobitným zákonom by bol práve zák. č. 543/2002 Z.z. v znení neskorších predpisov, ktorý však pozná len jeden prípad, ktorý stanovuje doručovať verejnou vyhláškou. Je to vyššie zmienený prípad §-u 50 ods. 1 posledná veta zákona a ide o doručenie zámeru na vyhlásenie ochrany zóny chráneného územia v prípade, ak je dotknutý väčší počet vlastníkov pozemkov alebo ich pobyt nie je známy. Iný prípad tento zákon neustanovuje a preto nie je možné doručovať rozhodnutia týmto spôsobom.

Zákonnou náležitosťou v rámci výpočtu podmienok postupu podľa štvrtej hlavy piatej časti OSP je ďalej nutnosť vyčerpania opravného prostriedku, ktorého použitie umožňuje osobitný predpis.

Takto vymedzená prípustnosť žaloby na nečinnosť správneho orgánu vyjadruje princíp subsidiarity správneho súdnictva, totiž aby jeho právomoc nesuplovala iné účinné prostriedky nápravy (právnej ochrany). Konkrétne vymedzenie tohto princípu závisí od postupného vytvárania doktríny správneho súdnictva v tomto smere, nakoľko zákon nešpecifikuje, o ktoré prostriedky konkrétne ide, predovšetkým vzhľadom na rôznorodosť oblastí verejnej správy z hľadiska predmetu právnej regulácie, ako aj nadväzujúcich typov správnych konaní, v rámci ktorých môžu prichádzať do úvahy rôzne právne prostriedky nápravy (v niektorých prípadoch

aj viaceré z nich), pokiaľ ide o prípadnú neodôvodnenú nečinnosť správneho orgánu. Ich špecifikácia závisí od právnej úpravy konkrétneho typu správneho konania najmä s ohľadom na oprávnenia nadriadených orgánov vo vzťahu k orgánu, ktorý má povinnosť vo veci konať, ako aj s ohľadom na oprávnenia osobitných orgánov kontroly alebo dozoru prijať účinné opatrenia na odstránenie prípadnej nečinnosti správneho orgánu.

V tejto súvislosti je potrebné objasniť základné postuláty z ktorých súd pri posudzovaní relevantnosti prípustných prostriedkov nápravy vychádza. Ako už vo svojej rozhodovacej činnosti konštatoval Ústavný súd Slovenskej republiky splnenie podmienky vyčerpania prostriedkov nápravy, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis, je potrebné posudzovať individuálne vo svetle okolností konkrétneho prípadu, rešpektujúc účel konania podľa § 250t až § 250u Občianskeho súdneho poriadku, ktorým je poskytnutie efektívnej a účinnej ochrany osobe, ktorej práva alebo právom chránené záujmy môžu byť dotknuté nečinnosťou orgánu verejnej správy v konkrétnom konaní. Nie je preto možné predmetné ustanovenie vykladať (pri rešpektovaní vyššie uvedeného princípu subsidiarity správneho konania) proti jeho samotnému účelu v tom zmysle že vždy musí (nejaký) prostriedok nápravy predchádzať postupu podľa štvrtej hlavy piatej časti OSP bez ohľadu na to či s ním možno spájať možnosť reálneho odstránenia namietaného postupu správneho orgánu, t.j. či umožňuje poskytnutie efektívnej a účinnej ochrany osobe, ktorej práva alebo právom chránené záujmy môžu byť dotknuté nečinnosťou orgánu verejnej správy v konkrétnom konaní.

Osobitným predpisom (§ 250t ods. 1 posledná veta OSP) sa myslí spravidla zákon, ktorý ukladá správne orgánu konať, nemožno však vylúčiť ani iný zákon. V predmetnom prípade ZOPK vo svojich ustanoveniach neupravuje špeciálne prostriedky, ktorými by sa mohlo dosiahnuť odstránenie nečinnosti správneho orgánu, do úvahy preto prichádzajú len právne prostriedky upravené inými predpismi.

S ohľadom na subsidiárnu aplikáciu Správneho poriadku skúmal súd použiteľnosť v uvedenom všeobecnom predpise upravených inštitútov. Vyššie citované ustanovenie § 50 SP upravuje v prípade nečinnosti možnosť správneho orgánu, ktorý by bol inak oprávnený rozhodnúť o odvolaní, aby sám vo veci rozhodol. Predmetné právo atrakcie je však vecou voľnej úvahy správneho orgánu a účastník síce môže jeho využitie podnecovať, ale nemôže si ho vynútiť a to ani v súdnom konaní. Z uvedeného vyplýva, že s predmetným inštitútom nie je spojený ako následok vznik povinností na strane správneho orgánu urobiť potrebné úkony na odstránenie nečinnosti, nemožno ho preto považovať za prostriedok účinnej ochrany pred nečinnosťou orgánu verejnej správy a teda ani za podmienku využitia postupu podľa štvrtej hlavy piatej časti OSP.

K rovnakému záveru ohľadne možnosti poskytnutia reálnej ochrany dotknutého práva dospel súd aj pri inštitúte sťažnosti. Predovšetkým je potrebné poukázať na časové súvislosti späté s týmto prostriedkom, nakoľko je možné ho využiť v prípade márneho uplynutia lehoty na prerokovanie námietok podľa § 50 ods. 4 z.č. 543/2002 Z.z. v znení neskorších predpisov (30 dní), po ktorom by mala nasledovať (dvojnásobne dlhá) lehota na vybavenie sťažnosti (60 dní) pre správny orgán, pričom s podaním sťažnosti nie je spojený odklad účinku prijatia napadnutého Zámeru. Z uvedeného vyplýva, že daný prostriedok neprináša relevantnú ochranu dotknutého práva, nakoľko v prípade vykonania zásahov v zmysle Zámeru ide o nezvratné dopady na chránené biotopy. Okrem toho nemožno nezohľadniť ani úpravu vecnej príslušnosti rozhodovania o sťažnosti, ktoré rozhodovanie je zverené práve orgánu, o ktorého nečinnosť ide (aj keď musí ísť o iného zamestnanca).

Vo svetle všetkých vyššie uvedených okolností by zamietnutie predmetného návrhu pre nevyčerpanie prostriedkov nápravy podľa názoru súdu vykazovalo znaky len neprípustne formálneho rozhodnutia nerešpektujúceho skutočne sledovaný účel predmetného inštitútu a reálnu potrebu poskytnutia ochrany dotknutého práva, čo by v konečnom dôsledku viedlo k odmietnutiu spravodlivosti.

Preto bude povinnosťou odporcu, aby sa zaoberal podaním navrhovateľa, toto vyhodnotil z hľadiska aktívnej vecnej legitímácie navrhovateľa a v závislosti od zodpovedania tejto otázky, t.j. či navrhovateľ má hmotné právo na podanie pripomienky k zámeru vyhlásenia zóny chráneného územia alebo takýmto hmotným právom nedisponuje, rozhodnúť o podaní navrhovateľa individuálnym správnym aktom, t.j. rozhodnutím. Toto rozhodnutia bude následne potrebné doručiť navrhovateľovi relevantným spôsobom, t.j. do vlastným rúk poštou alebo pracovníkom orgánu ochrany prírody. Súd preto zaviazal odporcu konať vo veci podania navrhovateľa nazvaného ako pripomienky spôsobom uvedeným vyššie.

V súvislosti s otázkou tzv. aktívnej vecnej legitímácie sa súd v tomto rozhodnutí nezaoberal posúdením, či navrhovateľ je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia na podanie relevantnej pripomienky k zámeru na vyhlásenie ochrany zóny chráneného územia, pretože v tomto štádiu konania nie je táto otázka právne relevantná. Bolo uvedené vyššie, že odporca je povinný konať v prípade, ak by navrhovateľ i nebol nositeľom tohto hmotného oprávnenia na podanie pripomienky, avšak odzrkadlilo by sa to v rozhodnutí o podaní navrhovateľa (bolo by rozhodnuté iným spôsobom ako v prípade, ak by navrhovateľ disponoval hmotno-právnym oprávnením na podanie pripomienky). Súd však dáva do pozornosti účastníkom konania bez ohľadu na status samotného navrhovateľa, t.j. či sa jedná o vlastníka, nájomcu, správcu dotknutého pozemku alebo osobu zo širokej občianskej verejnosti, základné princípy, ktoré podľa názoru krajského súdu je potrebné aplikovať na otázku vecnej aktívnej legitímácie na podanie pripomienok:

Je nepochybné, že štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon (čl. 2 ods. 2 Ústavy SR). Podľa čl. 7 ods. 5 Ústavy SR medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, medzinárodné zmluvy, na ktorých vykonanie nie je potrebný zákon a medzinárodné zmluvy, ktoré priamo zakladajú práva alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom majú prednosť pred zákonmi. V týchto dimenziách je potrebné posudzovať i daný prípad. Na jednej strane existuje vnútroštátna úprava podávania pripomienok obsiahnutá v § 50 zák. č. 543/2002 Z.z. v znení neskorších predpisov a na druhej strane SR je viazaná Dohovorom o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia, ktorý bol publikovaný ako oznámenie Ministerstva zahraničných vecí SR pod č. 43/2006 Z.z. (ďalej len Aarhuský dohovor). Národná rada Slovenskej republiky s dohovorom vyslovila súhlas svojím uznesením č. 1840 z 23. septembra 2005 a rozhodla, že dohovor je medzinárodná zmluva podľa čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky, ktorá má prednosť pred zákonmi. Prezident Slovenskej republiky podpísal listinu o prístupe 31. októbra 2005. Listina o prístupe bola uložená 5. decembra 2005 u generálneho tajomníka Organizácie Spojených národov, depozitára dohovoru. Vo vzťahu k Slovenskej republike dohovor nadobudol platnosť 5. marca 2006 podľa článku 20 ods. 3. Podľa čl. 8 tohto dohovoru každá strana sa usiluje podporovať, pokiaľ sú ešte možnosti otvorené, účinnú účasť verejnosti na príslušnej úrovni počas prípravy vykonávacích predpisov a iných všeobecne použiteľných

právne záväzných pravidiel orgánmi verejnej moci, ktoré môžu mať významný vplyv na životné prostredie. Na tento účel by mali byť vykonané nasledujúce kroky:

- a/ mali by byť ustanovené dostatočné časové rámce pre účinnú účasť
- b/ mali by byť zverejnené návrhy predpisov alebo by mali byť inak verejne sprístupnené a
- c/ verejnosti by mala byť daná možnosť pripomienkovania, a to priamo alebo prostredníctvom zastupiteľských poradných orgánov.

Výsledky účasti verejnosti sa zohľadnia v najvyššej možnej miere.

Aarhuský dohovor má charakter medzinárodnej zmluvy, ktorou je SR viazaná ako zmluvou o ľudských právach a slobodách a daný dokument je zaradený do zmlúv vymenovaných v čl. 7 ods. 5 Ústavy SR. Preto je potrebné vnútroštátnu úpravu danej problematiky aplikovať tak, aby zároveň nebol porušený Dohovor, ak tento Dohovor zaručuje občanom SR viac práv ako samotná vnútroštátna úprava. Posudzujúc vnútroštátnu úpravu v tomto svetle, táto úprava je sčasti kompatibilná s úpravou v Aarhuskom dohovore, sčasti však práva vyplývajúce z Dohovoru nie sú premietnuté do vnútroštátnej úpravy. Vnútroštátna úprava predpokladá časový rámec pre účinnú účasť určitých skupín na pripomienkovom procese počas prípravy vykonávacích predpisov, pokiaľ sú možnosti na pripomienkovanie ešte otvorené. Jedná sa práve o prípad pripomienkovania zámeru vyhlásenia ochrany osobitne chránených častí prírody, ktorý časovo predchádza vydaniu všeobecne záväznej vyhlášky vo veciach ochrany prírody a krajiny. Taktiež vo vnútroštátnej úprave je určitým spôsobom upravený postup pri zverejnení návrhov predpisov a ich sprístupnení verejnosti, v danom prípade sa jedná o § 50 ods. 2 zákona o informovaní verejnosti a umožnenie nahliadnutia doň na obvyklom mieste, ktorá povinnosť je uložená obciam. Táto oznamovacia povinnosť je zakotvená nie vo vzťahu k verejnosti ako celku, ale len k časti verejnosti v územnom obvode určitých obcí. Čo sa týka písm. c) čl. 8 Dohovoru, aj práva vyplývajúce z tejto časti sú vo vnútroštátnej úprave zakotvené len čiastočne. Verejnosti je daná možnosť pripomienkovania, a to nepriamo prostredníctvom zastupiteľských poradných orgánov, ktorými sú obce, ktoré majú možnosť pripomienkovať tento zámer priamo v zmysle vnútroštátnej úpravy podľa § 50 ods. 3 zákona. Avšak verejnosť, ktorá týmto spôsobom, t.j. nepriamo prostredníctvom obcí, môže zasiahnuť do pripomienkového konania zámeru je oklieštená len na tú časť verejnosti, ktorá má trvalý pobyt v územnom obvode obcí dotknutých v zmysle § 50 ods. 1 zákona, t.j. v obciach, ktorým bol doručený zámer na vyhlásenie ochrany. Zvyšná časť verejnosti, v danom prípade prevažujúca časť občianskej spoločnosti, nemá účinné prostriedky podľa vnútroštátnej právnej úpravy zasiahnuť do pripomienkovania, keďže § 50 ods. 3 zákona striktno uvádza okruh osôb, ktorí sú oprávnení podať k zámeru písomné pripomienky. Medzi tieto osoby nie je možné zaradiť fyzické či právnické osoby z radov širokej verejnosti. Nie je možné prisvedčiť navrhovateľovi ohľadne výkladu § 50 ods. 4 zákona, keď uvádza, že orgán ochrany prírody je povinný pripomienky prerokovať s tým, kto ich podal, t.j. s každou osobou bez ohľadu na jej špecifikáciu v § 50 ods. 3 zákona. Toto ustanovenie vzhľadom na systematický výklad je potrebné vykladať v spojení s § 50 ods. 3 zákona, t.j. s osobou špecifikovanou v § 50 ods. 3 je orgán ochrany prírody v zmysle § 50 ods. 4 zákona povinný pripomienky prerokovať. Ak teda vnútroštátna úprava neumožňuje verejnosti ako celku pripomienkovať prípravu vykonávacích predpisov v oblasti ochrany životného prostredia - v danom prípade zámer na vyhlásenie ochrany zón chráneného územia - pričom však toto právo verejnosti zakladá čl. 8 Aarhuského dohovoru, je potrebné priamo aplikovať toto ustanovenie Dohovoru a vychádzať pri posudzovaní aktívnej vecnej legitímácie na podanie pripomienok priamo z neho ako priameho prameňa práva v SR.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 250t ods. 5 O. s. p., tak že procesne úspešnému navrhovateľovi nepriznal náhradu trov konania, nakoľko si navrhovateľ žiadne trovy neuplatnil.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné (§ 250t ods. 7 O.s.p.).

V Žiline, dňa 1. júna 2010

JUDr. Erika Čanádyová
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Viera Szabová